

Hátradőlt az egyik, romba dőlt a másik

Dorogi Bányász- Ferencvárosi TC

2:1 (1:1)

1963. november 27.

Dorog, 12 000 néző. Jv.: Petri

Dorog: Illku – Lévai, Lakat, Tóth – Szűcs, Prohászka – Rátvai, Szuromi, Varga, Kertes, Csóri

FTC: Aczél – Novák, Mátrai, Dalnoki – Havasi, Perecsi – Fenyvesi II József, Juhász, Albert, Rákosi, Fenyvesi Máté

Gólszerző: Fenyvesi II (30.), Kertes (42.), Szuromi (86.)

Az 1963 őszi bajnokság

1. Győri Vasas ETO	13	6	5	2	20:7	17
2. Bp. Honvéd	13	7	3	3	30:12	17
3. Ferencvárosi TC	13	7	3	3	33:18	17
4. Komlói Bányász	13	6	4	3	16:16	16
5. Vasas SC	13	6	2	5	19:16	14
6. Újpesti Dózsa	13	6	2	5	24:19	14
7. MTK	13	4	6	3	16:16	14
8. Csepel SC	13	6	1	6	17:19	13
9. Tatabányai Bányász	13	5	3	5	12:14	13
10. Dorogi AC	13	5	3	5	12:14	13
11. Diósgyőri VTK	13	4	3	6	12:19	11
12. Szegedi EAC	13	4	3	6	9:15	11
13. Pécsi Dózsa	13	3	-	10	21:31	6
14. Debreceni VSC	13	2	2	9	15:31	6

A Ferencváros mindig szeretett Dorogon játszani, és a Fradit is szerették Dorogon!

Ha nem is egyedi a példa (Tatabányáról például ugyanez elmondható), de ritka az ilyesmi az NB I-es csapatok esetében. Seregnyi esetet lehetne felhozni annak illusztrálására, hogy a sok-sok évnyi egymás elleni játék annyi sérelmet, bántást, sértődést halmoz fel, ami már „háborúskodásba” megy át olyan gardák között, amelyeknek amúgy nem lenne különösebb bajuk egymással.

Amikor a Dorog utazott a fővárosba, annak azért nem volt igazán nagylép-tékű szakmai és hangulati értéke, mert a budapesti zöld-fehérek (még a számukra oly gyötrelmesen megszenvedett ÉDOSZ-, majd Kinizsi-korszakban is) többnyire jobbak voltak a Dorognál. Ezzel szemben a Bányászhoz utazni (sok egyéb tényező mellett a Budapesthez való közelsége miatt) mindig vonzó program volt a fradista szurkolóknak.

No, nem mintha Dorog olyan sok idegenforgalmi látványossággal kecsegtette volna akkoriban az odalátogatókat, ám a hangulat kellő megalapozásához bőven elég volt a pályaudvar és a stadion között tüzemelő néhány kocsmá vagy talponálló, a stadion bejárata körül áruló tömémentelen szotyola- és tökmagárus, aztán meg ott volt ugye, maga a meccs, amelyen a ferencvárosiak már közel sem érezhették mindig olyan jól magukat, mint amikor ők voltak a vendéglátók.

Az erőviszonyok logikus következményeként persze még mindig több volt a dorogi Fradi-győzelem, mint annak az ellenkezője, 1960 márciusában például az Üllői úti brigád 7:1-es diadallal tért haza a bányászvárosból.

Albert négy gólt rúgott, pontosan annyit, ahány különvonat indult Budapestről a dorogi találkozóra.

A legemlékezetesebb Dorog–Ferencváros összecsapásra 1963. november 27-én került sor, amely önmagában hétköznapiabbnak ígérkezett, mint egy hétfői munkakezdet, mégis örökre beíródott mind a két klub történelmébe.

A Győri Vasas ETO bajnokcsapata. Állnak, balról: Pécsi Béla intéző, Palotai, Szániel, Izsáki, Morvay, Orbán, Kiss, Horváth I., Máté, Hidegkuti Nándor edző, Dombos Ágoston pályaedző. Elöl: Szaló, Bulyovszki, Szabó B., Barna, Tóth, Keglovich, Scheidl, Korsós, Glázer.

A Fradi csak 1965-ben, a Népstadionban tudott alaposan visszavágni az 1963-as fiaskóért. Monostori (hátsó) és a következő év elején a zöld-fehérekhez igazolt Szűcs Lajos figyeli, elbíre Lakat a kiugrani igyekvő Alberttel.

Tudni kell, hogy 1963 őszén úgynevezett egyfordulós bajnokságot játszottak az NB I-es csapatok, ami azt jelentette: az augusztus közepén történt rajt után november 27-én már bajnokot avattak.

A nemzetközi kupák szempontjából nem volt szerencsés döntés, hiszen ettől kezdve éveken keresztül nem az a magyar csapat kezdte ősszel a BEK-küzdelmeket, amelyik aktuálisan éppen a legjobb volt. (Egy évekkel későbbi példa: a valaha volt egyik legjobb Ferencváros 1967 decemberében nyerte meg a bajnokságot, de a BEK-ben csak 1968 őszén indult volna – ha a csehszlovákiai események, a Varsói Szerződés csapatainak intervenciója, azaz a politika közbe nem szól –, márpedig az már egy egészen más Ferencváros volt...)

A félidényes bajnokságokat amúgy (volt belőlük néhány) nem igazán szerették nálunk sem a csapatok, sem a szurkolók.

Valahogy nem vették igazán komolyan, a csonkított pontvadászat „tudjuk le valahogy, aztán majd következik az igazán komoly játék” jel-

leggel bírt, holott a bajnoki arany (és a helyezéseknek) pontosan ugyanolyan volt az értéke, mintha teljes szezont futballoztak volna végig a gárdák.

1963-ban a Ferencváros (tizennégy évnyi szünet után) újra bajnokságot nyert, így aztán az őszi, félidényes mérkőzések sorozatának az egyik nagy esélyesként futott neki. Fantasztikus évük volt amúgy a zöld-fehéreknek, amelynek az ominózus dorogi mérkőzés lehetett volna a koronája. Gondoljunk csak arra: ez lett volna az első alkalom a klub történetében, hogy az együttes egy naptári évben két magyar bajnoki címet is nyer! (Korábban ez a Honvédnak sikerült, 1950-ben.)

A végül rémálommá vált dorogi mérkőzésen november végére már régen túl lettek volna (akkori formájukat tekintve, vélelmezhetően győzelemmel, bár ezt a futballban soha sem lehet tudni...), de az eredetileg a 9. fordulóba, október 13-ra kisorsolt meccset elhalasztották, mivel egy nappal korábban, az Üllői úton BEK-visszavágón csaptak össze a Galatasarayjal. (Nyertek is 2:0-ra, de sajnos ez kevés volt, az első meccsen a török bajnok győzött 4:0-ra.)

A Dorog abban az évben nem volt igazán acélos egylet, idegenben mindössze egy pont megszerzésére volt képes (Debrecenben), ennek ellenére veretlen hazai mérlegének, az öt győzelemnek és a két döntetlennek köszönhetően végül tizedik lett. (A félidényes bajnokságból nem volt kieső, ha lett volna, a Debrecen és a Pécs búcsúzik a tizennégyes mezőnyről.)

A zöld-fehérek bukását hozó Dorog–Ferencváros meccsnek sajtóságos módon az előzményei érdekesebbek és izgalmasabbak voltak, mint amilyeneknek maga a konkrét kilencven perc bizonyult.

Minden azzal kezdődött, hogy a 12. fordulóban (november 17-én) a Fradi megsemmisítő, 7:2-es vereséget szenvedett a Népstadionban a Bp. Honvéd ellen. A Győri Vasas ETO ekkor állt az élre, ám elsősege tipikus pünkösdi királyságnak látszott, hiszen míg az ETO már lejátszotta az addigi 12 meccset, s úgy vezette a táblázatot 15 ponttal, addig a Honvéd elleni hatalmas zakó miatt egy hellyel visszacsúszó Fradinak, 10 mérkőzésből szintén 15 pontja gyűlt össze.

Hogy milyen parádésan gazdag és „szélesvásznú” volt akkoriban a magyar élvonal, azt mi sem bizonyítja jobban, minthogy a 3. helyen a Komló (!) állt, ugyanannyi ponttal, mint amennyi a Győrnek és a Ferencvárosnak volt, s a 4. helyezett Bp. Honvéd is jegyzett tizennégy egységet...

A Győr és a Komló már csak egy találkozón gyarapíthatta pontjainak számát. A Rába-partiak meg is verték a Csepelt 2:0-ra, így 17 ponttal (és

20:7-es gólaránnyal, amelyben azért több mint figyelemre méltó adat a 13 meccsen kapott mindössze hét gól...) fejezték be a bajnokságot. A Komló (noha az eredmények számára szerencsés alakulása esetén bajnok is lehetett volna!) 0:0-t játszott a Bp. Honvéddal, s 16 ponttal zárt a 4. helyen.

Mindeközben persze a Fradi sem télenkedhetett. November 20. és 27. között olyan hét köszöntött rá, amelybe a mai napig beleborzong minden fradista, hát még azok, akik zöld-fehér színekben a pályán voltak.

A nagy hét azzal kezdődött, hogy (pótlandó egy elmaradt meccset) a Fradi az Üllői úton 3:0-ra verte a Diósgyőrt, s ezzel pontszámában beérte a Győrt, s a hátralévő kétszer 90 percre az a leckéje maradt, hogy Szegeden vagy Dorogon szerezzen egy árva pontocskát...

Egyáltalán nem lebecsülve sem a Szegedet, sem a Dorogot, de az akkori erőviszonyokat ismerve, ezt a feladatot a Ferencváros tartalékcsoapatának is meg kellett volna oldania! Alberték sem tekintették többnek a két találkozózt, mint kötelező házi feladatnak, erre (milyen is a futball...) már Szegeden robbant egy kisebb bomba, kikaptak 2:1-re!

E fordulóval az 1963-as őszi, félfordulós bajnokság egyetlen mérkőzés kivételével befejeződött. A táblán ez állt:

1. Győri ETO	13	6	5	2	20:7	17
2. Bp. Honvéd	13	7	3	3	30:12	17
3. Ferencváros	12	7	3	2	32:16	17

Igy számolt be a Képes Sport a drámai végjátékról

A látvány szinte üvölt: a Fradinak a 0:0-tól a (például) 15:15-ig bármilyen döntetlen elég lett volna a bajnoki cím megszerzéséhez, s ehhez ezúttal nem valamelyik európai szupercsapatot, de még csak nem is a Bp. Honvédot kellett volna legyőznie, hanem a 11. helyen, 11 ponttal szerénykedő Dorogtól elvenni egy pontot.

Miközben manapság sokan (kiváltképpen azok, akik akkor még nem is éltek) fennhangon hirdetik, hogy „már Alberték idejében is rengeteg bundameccset játszottak”, gondolják csak végig, milyen könnyű lett volna akár a győzelemért járó prémium felajánlásával, akár egy, a következő bajnokságban átengedett bajnoki ponttal a Fradi-játékosoknak „kügyeskedniük” egy döntentlen. Hiszen ha létezett társaság, amelynek édesmindegy volt ezen az összezapáson a végeredmény, akkor azt Dorognak hívták!

A bajnokság sorsát eldöntő mérkőzésre különvonatok és autókaravánok indultak Budapestről Dorogra, az öreg Bányász-pálya legalább másfélszer annyi nézőt fogadott be, mint amennyire a „jogosítványa” szólt.

A Fradit „Üllői úti hangulat” fogadta, jegyüzérektől hemzsegett a stadion környéke, mindenki látni akarta a bajnokavatást.

(Talán még a dorogiak is...)

A Fradiból a Szegeden vesztes csapathoz képest kimaradt Varga (talán ez volt a legnagyobb hiba), Rátkai és Galambos, a jobbszélre Fenyvesi II-t,

GYŐR

az öröm első óráiban

Kieszt látni érkezünk, a körül borbély ruhában helyet emi városi színpadon tüdősi a kocsi...

Győr már túl van az első percek szemből vázán. A díjakok (sőt már befutár) a menetelőbe, de nekik már kiszáradt az egyszemélyes ünneplésben.

Egy szavai eszébe még visszahangzik a város a „Hajra ETO!” „Hajra a Győr!” kiáltással!

Most éppen a csendes, lélek még mindig tüdőszékeli hangulat percrebe csodapontunk. Az utcákon illik az, ott is a két csoportban... szorongás. A percek... (szöveg folytatás)

Nincs más tényleg ma Győrben hajnal 12:30 az ETO!

— Hallgatom a rádiót?

— Na, mi azaz hazugság!

— Hitted végre ezt!

— Az utolsó percekre nem bírtam már türelemmel. Kimentem a füredi szobába, s mondtam az asszonyomnak, szőlőm, ha vége van...

— En láttam a televízióban a Szeged—ETO! Akkor kezdtem rendezkedni egy átszáll. De délután, 11 után már nem bírtam...

A klubhoz előt a hatások legteljesebbje, vagy teljesebb. Szóval az utolsó, sikerteljes, s ha nincs az, rázendítenek a régi nótára „Hajra ETO!”

Idő járókosi szót kár

Benn a klubteremben az azzal körül ott ülnek a játékosok és vezetők. Már elhangzott néhány üdvözlő beszéd, a most Palotai kár szót.

Ezzel, utolsó kár szót, kezdés a szavakkal.

Azán máris a fükré, s a Győri csapatot megköszönve üdvözlő beszéd helyett az utolsó el, az utolsó órák óta muszájnak benne, s a klubban is:

— Olyan gyönyörű az egész, mint egy álom. Talán még holnap reggel... fogjuk elhinni, hogy valóban bajnokok vagyunk.

Meghatározott, eszedesen beszél, a utolsó kár szót, hallja az utolsó kár szót, Szeged...

szé, de lehet, hogy ezredesek hangzik el a bűzös játékos körök.

— Ki a magyar bajnok?

A változó belevonások a falak.

— Az ETO! Az ETO! Az ETOOOOO!!!

Már az ahhoz néha — ha nemcsak azaz, hanem azaz azaz azaz — változó is változó.

Társulatok

Some barátok még ilyen fűre futnak, utolsó szavak... (szöveg folytatás)

— Járókosi szót kár!

Az utolsó kár szót az utolsó kár szót... (szöveg folytatás)

— Szóval gratulálunk a nagy sikerhez! — mondják a fővárosi újságírók.

— Ott vagyunk véletlen az órák oránban — dicséri a nagy az utolsó kár szót... (szöveg folytatás)

Az ember kézbe vezet a díjazás üdvözlőket — a szavak azaz ének a holt papíron.

A győri siker fényében jelen melegszenek.

Járókosi szót kár!

Az embernek járókosi szót kár, s a utolsó kár szót... (szöveg folytatás)

Azán — ha más dolguk van — mennek tovább.

Ekkor már, még a percek... (szöveg folytatás)

Voltam már Győrben, de azaz nem világiatárs még ilyen fényben.

1960

MESETRÉND

BUDAPEST—MISKOLC—DEBRECEN—NYIREGyhÁZA

	MA 11	MA 12	MA 13	MA 14	MA 15
Budapest	11-0	11-0	11-0	11-0	11-0
Miskolc	0-11	0-11	0-11	0-11	0-11
Debrecen	0-11	0-11	0-11	0-11	0-11
Nyiregyháza	0-11	0-11	0-11	0-11	0-11

BUDAPEST—SZEGED—PÉCS

	MA 11	MA 12	MA 13	MA 14	MA 15
Budapest	11-0	11-0	11-0	11-0	11-0
Szeged	0-11	0-11	0-11	0-11	0-11
Pécs	0-11	0-11	0-11	0-11	0-11

BUDAPEST—SZOMBATHELY—ZALAEGYHÁZS

	MA 11	MA 12	MA 13	MA 14	MA 15
Budapest	11-0	11-0	11-0	11-0	11-0
Szombathely	0-11	0-11	0-11	0-11	0-11
Zalaegerszeg	0-11	0-11	0-11	0-11	0-11

M = Székhely

DIJLEVELEK

Honnan-Hova	Balold.	Jobbold.	Honnan-Hova	Balold.	Jobbold.
BUDAPEST			NYIREGyhÁZA		
Debrecen	111-	1-30	Jécs	134-	3-08
Nyiregyháza	111-	1-30	Szeged	137-	7-20
Pécs	111-	1-30	Szombathely	141-	2-42
Szeged	111-	1-30	Zalaegerszeg	143-	8-13
Szombathely	111-	1-30			
Zalaegerszeg	111-	1-30	PÉCS		
DEBRECEN			Szombathely	148-	1-42
Nyiregyháza	111-	1-30	Zalaegerszeg	149-	2-42
Pécs	111-	1-30	Szeged	151-	-
Szeged	111-	1-30			
Szombathely	111-	1-30	Szombathely	158-	0-12
Zalaegerszeg	111-	1-30	Zalaegerszeg	159-	1-15
MISKOLC					
Pécs	111-	1-30			
Szeged	111-	1-30			
Zalaegerszeg	111-	1-30	SZOMBATHELY		
Szombathely	111-	1-30	Szombathely	161-	0-08
Debrecen	111-	1-30			

A díjlevelek ellenében azonosok

BEJÁRÓJÁRÁSOK

BUDAPEST H. A. MALEV, V. Dicsőfalvi u. 1. 100 (perce)

DEBRECEN H. A. MALEV, V. Dicsőfalvi u. 1. 100 (perce)

MISKOLC B. A. MALEV, Tavasúti tér 11. 120 (perce)

NYIREGyhÁZA H. A. MALEV, Kossuth tér 1. 120 (perce)

PÉCS B. A. MALEV, Bányászati u. 1. 120 (perce)

SZEGED B. A. MALEV, Kossuth tér 1. 120 (perce)

SZOMBATHELY H. A. MALEV, Kossuth tér 1. 120 (perce)

ZALAEGYHÁZS H. A. MALEV, Bányászati u. 1. 120 (perce)

Érkezéskor: A: Autóbuszjáratok T: Távfutás
 H: Helyi-öböljáró Tn: Távfutás
 F: Autóbuszjáratok a repülőgépek használatához szükségesek.

Miskolc: Dicsőfalvi u. 11. 120 (perce)
 P. K. 1. Távfutás

Ez volt az utolsó esztendő, amelyben az NB I csapatai néhány mérkőzésre a Malév belföldi járataival utaztak

Varga helyére Juhász Istvánt állította Mészáros József vezetőedző, a védelem tengelyébe pedig visszatért a szegedi vereségből kimaradó Mátrai Sándor.

Aztán (Fradi-szempontról) minden úgy indult, mint a mesében,

pontosabban, mint a rögválóságban, hiszen nem volt a futballnak olyan eleme, amely ne garantált zöld-fehér győzelmet ígért volna.

Fenyvesi II a vezetést is megszerezte, s bár még a szünet előtt a remek dorogi jobbszélső, Rátvai szöglete után Kertes egyenlített, a pihenőre vonuláskor is a Fradi volt a bajnok!

A folytatásban hosszú időn át csordogált-folydogált a játék a két tizenhatos között, kimondva-kimondatlanul szinte mindenki arra várt, hogy legyen már vége, kezdődjék a Fradi-ünnep. Ám egyszer csak a jobbszélről szöglethez jutott a Dorog.

A balszélről most is Csóri bandukolt át a beívelést elvégezni.

Labdája ferencvárosi játékos, jelesül Mátrait találta el, aki „mindegy hogy hová, csak el a kaputól” jelszóval, tipikus bekkfelszabadítást hajtott végre, de végzetes balszerencséjére a tőle mintegy öt méterre álló csapatársát, Rákosi Gyulát találta telibe.

Szegény Gyula, azt sem tudta, mi történt vele, legfeljebb azt érezte, hogy alaposan hátra rúgták, a labda viszont a testéről a jobbösszekötő helyén álló Szuromi elé pattant, aki nyolc méterről, kíméletlenül bevágta a bal alsó sarokba.

Egy bűvárharangban lehet olyan csend, mint amilyen a dorogi pályát megülte abban a pillanatban, ami azért volt sajátságos, hiszen mégiscsak a hazai kiscsapat vezetett a nagy Ferencváros ellen.

Sőt, nem csak vezetett – nyert is!

2:1-es dorogi győzelem lett a vége, a Fradi elveszítette az elveszítetlent.

A győri játékosok éppen Sopronban játszottak edzőmeccset (...), s játék közben a rádióból tudták meg, hogy ők a bajnokok!

(Sosem fogjuk megérteni, hogy miért nem szorítottak a Bányásznak Dorogon!)

Egy híján húszévnnyi szünet után (1944-ben a Nagyváradi AC volt az első), a futballtörténelmünkben másodszer nyert bajnoki aranyat vidéki gárda, ráadásul úgy, hogy a legvégén, mai szóhasználattal élve: „Már csak ülték és kértek egy kávét...”

A történet önmagában drámai és hátborzongató, de van egy olyan apró eleme, amely eddig valahogy elkerülte a krónikások figyelmét.

Jelesül az, hogy a dorogi összeomlás, a bajnokság elvesztése után néhány nappal a Fradi angliai–németországi túrára utazott.

Birminghamben (1:5!), Aachenben (5:4) és Nürnbergben (1:0) egy kölcsönkapus, a dorogi Ilku István őrizte a zöld-fehérek hálóját.

Az az Ilku, aki a dorogi mérkőzés utolsó perceinek egyikében óriási bravúrral ütötte ki Albert közeli fejesét...

Hidegkuti Nándor, a bajnok győriek edzője a feleségével

